

Лан

Василь Стефаник

Довгий такий та широкий дуже, що оком зіздріти[1] не мож. Пливе у вітрі, в сонцю потопає. Людські ниви заливає. Як широкий, довгий невід. Виловить нивки, як дрібоньку рибу. Отой лан.

Зісхле бадилля бараболі шелестить на нім. Під корчем[2] мала дитина. І хліб іще, і огірок та й мисчина. Чорний сверщок дотулився ніжки та й утік. Зелений коваль держиться подалеки. Мідяна жужелиця борзенько оббігає дитину.

А воно плаче за шелестом бадилля. Та й звернулося і впало. Впало ротом до корча. Б'є ніжками, дуже пручається і поволеньки синіє.

А посеред розкопаних корчів спить мама. Як рана, ноги, бо покалічені, посічені, поорані. Прив'язана чорним волоссям до чорної землі, як камінь.

Сонце радо би цілу міць свою на її лиці покласти. Не може її підвести та й за хмару заходить.

Чорний ворон знявся, облітає, облітає та й кранче[3]. Врешті зірвалася. Наслухає, наслухає.

— Ото, я! Коло роботи спати!

Взяла рискаль[4] і копає, раз попри раз корчі розриває.

— Добре, що спить. Така мука, така мука ему та й мені з ним. А заробити треба, бо взимі ніхто не дасть.

Нагнулася та й копає, борзо, хутко. А той корч обминає. Стільки спокою, доки спить...

Примітки:

[1] Зіздріти — осягнути.

[2] Корч — тут куш бараболі (картоплі).

[3] Кранкати — каркати, накликати біду.

[4] Рискаль — заступ.